Ч. 85 Второк 18 цьвітня (1 мая) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє з зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Сойм краєвий.

На суботнішнім засїданю сойму приступлено в черги до читаня петиций, підчас чого пос. Стояловский підпирав петицию одної мазурскої громади, домагаючої ся охорони лісів перед нищенєм. При тій нагоді п. Маршалок звернув увагу послів, що над петициями вільно промавляти тілько річево для їх підпираня.

Приступлено відтак до дневного порядку. Пос. Вайґінґер реферував два справозданя Виділу краєвого: в справі петициї міста Львова о наданє водопроводного закона, і о дозвіл на затягненє позички в квоті 6,500.000 корон в облїґах комунальних, і о поруку краю для тої позички. — Палата передала першу справу комісиї громадскій, а другу комісиї буджетовій.

При першім читаню внесеня послів: Дунаєвского і Санґушка, в справі реформи закона громадского і уряджень адміністрацийних, промавляв пос. Дунаєвский. Бесїдник говорить тихо а присутні посли обступили его збитою лавою. Справа се загально важна і тому будить загальне заінтересованє.

Внесенє пос. Поточка — говорив п. Дунаєвский — не рациональне, бо одна сторона много тратить, а нїчого не зискує. (Внесенє п. Поточка було о злуцї обшарів двірских з громадами). Відтак дальше доказував потребу заведеня збірних окружних громад, і представляв користи з сеї зміни для громадских управ. Вкінци вніс відослати справу до Виділу краєвого.

Пп. ґр. Стадницкий і Войт. Дїдушицкий підперли внесенє посла Дунаєвского, і в імени своїх клюбів згодили ся на відіслане справи до Виділу краєвого.

Відтак забрав слово в справі формальній пос. Окуневский, і запротестував против намїреної зміни закона громадского, і заявив, що на найблизшім засїданю внесе письменний протест в тій справі на руки п. Маршалка.

Дальше промавляв ще п. Романович і жадав відісланя внесеня п. Дунаєвского до комісиї громадскої, де вже находить ся внесенє п. Поточка о злуцї обшарів двірских з громадами.

В справі формальній промовив п. Яворский і жадав придїленя обох справ Виділови краєвому, а з тим внесенєм згодив ся і п. Романович.

При голосованю удержало ся внесенє п. Яворского; обі справи відослано до Виділу краєвого.

В дальшій дискусиї забрав слово п. Стояловский і попирав своє внесенє о заведенє при низших школах рільничих зимових курсів для селяньских синів. — Справу передано комісиї шкільній. — Опісля ухвалила палата на внесенє комісиї зелїзничої, візвати правительство, щоби вибудовало зелїзницю із Львова до Винник, при чім мають бути увзглядненї бажаня і потреби міста Львова.

Довша дискусия вивязала ся над справозданєм комісиї правничої о справозданю Виділу краєвого з чинностий департаменту IV. Пос. Стояловский критикував суди. — В обороні справозданя промавляв др. Савчак і відпирав закиди пос. Стояловского.

По принятю до відомости справозданя з дїяльности вандрівних учителів господарства сїльского і ухваленю внесеня, щоби Виділ краєвий і правительство довели як найскорше до будови сїти водних доріг в Галичині, розпочала ся дискусия шкільна. — Пос. Абрагам іменем комісиї шкільної вніс: Сойм взиває правительство ще раз, щоби науку історії краю родинного зробив обовязковою в ґімназиях, щоби установив лїкарів шкільних, щоби в сім році зарядив будову бодай ґімназиї І-ої (рускої) і V-ої у Львові та школи реальної в Тарнові, аби чим скорше зарядив будову ґімназиї в Бережанах, щоби заведеня філїяльні переміняв на самостійні, щоби петициї Нового Торгу, Ряшева, Горлиць, Живця і Сокаля увзгляднив, а творячи нові середні школи не домагав ся надмірних престаций — рівночасно зволить правительство займити ся як найскорше заснованєм ґімназиї в Мильци та предложить соймови проєкт закона о висших школах видїлових мужеских.

По короткій дискусиї і по відчитаню внесень і інтерпеляций Маршалок замкнув засїданє о годині $4^1/_2$ по полудни а слїдуюче назначив на понедїлок рано.

---

53)

Передрук заборонений.

ДОНЬКА КОРОЛЯ ЄГИПЕТСКОГО.

Історична повість Юрия Еберса

(Авторизований переклад з шіснайцятого німецкого видання.)

Переклав Кирило Вербин.

(Дальше).

Ґістаспес дав знак чужинцеви а той поклонив ся ему зі свого коня і потвердив слова нагайника. Та й він набрав тепер нової надії і попросив чужинця, щоби той пішов з ним, повів его до палати та попросив найстаршого із булавоносцїв, щоби завів его до короля, підчас коли Грекови приказав, щоби чекав коло дверий королївскої комнати.

Камбізес лежав на багровім дивані, блїдий як смерть, коли его старенький свояк увійшов. Коло его ніг стояв чашник на колїнах і збирав черепки з дорогоцїнної скляної посудини єгипетскої роботи, котру ему кинув король з досади під ноги длятого, що подане вино ему не смакувало. Велике число урядників двірских окружало подразненого володітеля досить здалека. По кождім було видко, що він боїть ся гнїву короля, і хотїв би як найдальше від него відступити ся. В просторій комнатї була глубока тишина а крізь отверті вікна входило яскраве сьвітло і душна спека вавилоньского полудня. Лиш один великий пес епіротскої раси важив ся переривати глубоку тишину. Він скавулїв жалістно, бо Камбізес зі страшенною силою копнув его ногою, коли він став ласити ся коло него. Заким ще булавоносець увів Ґістаспеса, схопив ся король з місця де лежав. Не міг вже видержати лежати так в спокою; від горя і гнїву майже дихати не міг. Скавулїнє пса викликало в его умученім і бажаючім забутя мозку в одній хвили якусь гадку.

— На лови! — крикнув він до перепуджених дворакiв, задерши голову до гори.

Ловчий, конюший і найстарший надзиратель псярні пустились виконати приказ свого пана, а він крикнув за ними: поїду на неуїздженім жеребци Рекші. Лагодьте соколів, заберіть всї пси та скличте всїх, що уміють обходити ся з ратищами! Прочистимо зьвіринець!

По сих словах, як би они таки зовсїм обезсилили его здоровенне тїло, поклав ся знову на диван. Не видів, коли увійшов Ґістаспес, бо его понурий погляд гонив заєдно за тими пилинками, що лїтали в сьвітлї сонця, входячім крізь вікно.

Батько Дария не важив ся промовити до роздразненого; він станув собі у вікнї і став розганяти ті пилинки, на котрі король дивив ся, і тим хотїв звернути на себе его увагу.

Камбізес з гнївом подивив ся на него і на его роздерту одежу, а відтак усьміхнувшись гірко, спитав его: Чого хочеш? Чого падеш на колїна?

— Побіда королеви! Твій бідний слуга і вуйко прийшов просити тебе, свого володітеля, ласки!

— Встань та іди! Ти знаєш, що я для невірних і фальшивих сьвідків не маю ласки. Лїпше мати помершого як безчестного сина.

— А колиб Барт'я був невинний а Дарій....

— Ти ще сьмієш противити ся мому вирокови?

— Того я зовсїм не хочу. Що король зробить, то добре, і противити ся не можна; але....

— Мовчи, не хочу, щоби тих огидних злочинів знову тикати. Жаль тебе яко батька; але й менї послїдні години не наробили радости. Жаль менї тебе дуже, старче; але годї менї відкликувати кару твого сина так само, як і ти не зробиш того, щоби не було злочину, якого твій син допустив ся.

— Але коли би таки Барт'я був невинний, колиб боги....

— Чи гадаєш, що боги помагають обманцям і тим, що сьвідчать фальшиво?

— Нї, мій королю! Але знайшов ся новий сьвідок, котрий...

— Новий сьвідок? Дїйстно, я дав би охотно половину моєї держави, як би міг переконати ся о невинности многих людий, що так близько споріднені зі мною!

— Побіда мому володітелеви, оку держави! Там за дверми жде Еллин, котрий, судячи з лиця і по его поставі, єсть, здаєсь, найблагороднїйшим із свого племени. Він каже, що може доказати невинність Барт'ї.

Король усьміхнув ся гірко, і сказав: Еллин!? Може який свояк тої красавицї, котру

Новинки.

Львів дня 30-го цьвітня 1900.

— Стан здоровля Впреосьв. митрополита Куїловского представляє ся що-раз небезпечнійше. Атаки серця повновляють ся, сонн ість не перестає, живчик досягає 102 ударів. Хорого владику доглядають доктори Ренцкий і Глюзиньский. Хорий чує ся так ослабленим, що нерадо допускає до себе навіть найблизшу рідню.

— Генрик Сенкевич, славний польский писатель, загостив на кілька днів до Львова. Приїзд его привитали тисячні товпи народу, що зібрали ся вздовж улиць, ведучих від двірця до міста. Нині в сали ратушевій виголосить Сенкевич відчит, котрого темою буде опис битви під Ґрунвальдом, винятий з его лише що викінченої повісти „Krzyżacy“.

— З Турчаньского пишуть: Першою жертвою грому сего року упали необезпечені буданки чотирох ґаздів Головчаків в Сянках повіта турчаньского в сам день Воскресенія Хр. о 2 год. пополудни. Запалену громом стайню обняв огонь в одній хвили і при сильнім вітрі перекинув ся на сусїдні будинки і спалив до тла. Ледви удало ся випустити худобу зі стайнї, а люди поутікали з хат в чім попало. Одно попарене теля згибло та й всьо збіже приладжене на засів і бульби згоріли. Так день загальної радости переміняв ся для тих бідних а добрих людий в найбільше горе. Чотири найчестнїйші громадяни (по двох в одній хатї) стали нуждарями, а один з них, старець, калїка, навіть жебрати не годен.

— Огні. Дня 23 с. м. год. 2-ій по полудни вдарив грім в будинки господарскі в селі Сянках, повіта турчаньского, від чого займив ся огонь і згоріли три неасекуровані будинки. Шкоду потерпіло пять родин, а то Петра Головчака, Юрка Головчака, Федора Головчака, Олекси Головчака і Ілька Гоцура. — В Будилові, повіта бережаньского, займила ся від папіроса, котрого курив паробок Каетан Попчко прізваний Огродніком, соломянна загата дому Івана Саєцкого і внаслідок того згоріли дві загороди, а то згаданого господаря і господаря Олекси Періга загальної вартости 1260 К. Шкода не була обезпечена. Лиш енергічній акциї ратунковій місцевих людий треба завдячувати, що при сильнім під ту пору вітрі огонь не поширив ся дальше. При ратованю попекли ся тяжко на лици і руках та ногах Настка і Текля Саєцкі, котрих лїчить лїкар др. Длугош з Козлова. — З Поручина коло Нараєва пише Вп. о. М. Мосора: Невесело закінчило ся сьвято Воскресенія в моїм приходї. В Сьвитлий второк погоріло девять господарів (між ними два жиди), а лише три були обезпечені в Краківскім товаристві (з тих один жид). Один з погорільців платив асекурацию 18 літ і як-раз сего року не заплатив премії. Щастє, що огонь лучив ся в кінци села, а то при вітрі-суховії готово було ціле село піти з димом. Огонь вибух з причини неосторожности жидів, що мешкали в скарбовій коршмі, бо жидівка викинула попіл під загату.

— О спадщину. Чеські ґазети розповідають слїдуючу історию: Перед яких девять тиждпями вертав рітмайстер поза службою, бар. Коллер, син колишного намістника Чехії в похорону своєї матери з Відня до дому до Бляти. В Страковіцах чекав на него урядник праского дому божевільного з жандармом і сказав ему, що він мусить піти на обсервацию до дому божевільних. Рітмайстер Коллер видячи, що не вдіє нічого против сили, пішов. Річ була така: Під конець лютого дістав був директор краєвого дому божевільних в Празі телеґраму від барона Коллера, шефа секциї в міністерстві торговлї і куратора бар. Коллера молодшого, в котрім той его взивав, щоби він задержав рітмайстра де на якій стациї і яко небезпечного божевільного умістив в домі божевільних. Бар. Коллера задержано длятого в Страківцях і відставлено до Праги, де его держано через вісім тижднів під обсервациєю. Жена рітмайстра, а сестра бар. Гільдпрандта віднесла ся о поміч до дра Герольда, а той звернув увагу дра Ґреґра яко повномочника виділу краєвого, на сю справу. Др. Ґреґр пішов до того нїби божевільного і розмавляв з ним цїлу годину та прийшов до переконаня, що бар. Коллер єсть на умі зовсїм здоров. Він казав дир. Гумпелїкови випустити рітмайстра а жінка того же обовязала ся ще держати свого мужа під точним надзором. Директор заведеня для слабих на умі дав знати бар. Коллерови у Відни, а той відповів телєґрафічно, і покликуючись на родину, на свою розмову з міністром справедливости і з намістником ґр. Куденгове, запротестував против випущеня свого брата на волю. Тогди др. Ґреґр приказав директорови заведеня знову випустити рітмайстра на волю, що і стало ся, а рітмайстер поїхав з своєю женою домів. Ледви що рітмайстра випущено з дому божевільних, як там з'явив ся краєвий референт санітарний др. Пельц, щоби недопустити випущеня рітмайстра. На третий день по випущеню піддав ся бар. Коллер на жадане дра Герольда обсервациї фахових людий і сконстатовано, що бар. Коллер єсть зовсїм здоров і нема нїякої причини, щоби его піддавати під догляд лїкарів, держати під кураторию і взагалї обмежити его свободу. В наслїдок того суд окружний в Піску зніс куратель над рітмайстром і тепер здаєсь не буде вже нїякої причини, щоби не допустити молодшого брата до спадщини яка его жде.

— Велика катастрофа знищила майже до тла місто Оттаву в Канадї в північній Америці. Як тепер показує ся згоріло 2000 домів а шкода доходить до 25 міліонів долярів, (звиш 62 міліонів зр. або 125 міліонів К.); 10.000 людий остало ся без даху. Самі бальки деревляні на складах, що згоріли представляють вартість 3 міліонів долярів. Місце, на котрім лютив ся страшний огонь займає 5 квадрат. миль простору. Можна отже представити собі як виглядало се огненне море або маленьке пекло верх землї. О скілько доси можна було вислїдити, то огонь вибухнув на передмістю Гуль в малій деревляній хатї, де якась жінка варила вечерю для своєї родини. В комині займила ся саджа а искри упали на дах і з того займила ся хата. На дворі був якраз страшенний вихор і за кілька мінут розкинув головні в ріжних сторонах міста. За пів години опісля не можна вже було огонь опа-

---

Барт'я так вірно любив? Що тому чужинцеви до моїх домашних справ? Та я знаю ту йоньску голоту! Они зухвало і безлично мішають ся до всего і гадають, що затуманять нас своєю хитростию та своїми крамолами! Кілько ти заплатив за того нового сьвідка, вуйку? Грекам так легко збрехати, як маґам кого поблагословити, і знаю дуже добре, що їх можна за гроші позискати до всего. Я цікавий видїти твого сьвідка. Заклич его! Але коли він хоче мене брехнею затуманити, то нехай там лишить ся де єсть, і памятає собі, що там, де спадає голова Киросового сина, тисяч голов грецких не значать нічого! — При тих словах очи королеви засьвітили ся від гнїву, але Гістаспес велїв закликати Еллина.

Закім той увійшов до сьвітлиці, привязали ему буляволосцї хустку перед уста і приказали кинутись перед королем на землю. Грек ступав перед володітеля з благородною приличностию і після перского звичаю кинув ся перед ним на землю і поцїлував ей.

Хороший вид і красна постава чужинця, котрий спокійно і скромно дивив ся королеви в очи, видко, сподобали ся Камбізесови, бо він не дав ему довго лежати на земли і спитав его не конче неприязно:

— Що ти за один?

— Я Еллин благородного роду. Називаю ся Фанес а родом з Атин. Десять літ служив я за войскового полковника і вожда грецких жовнїрів у Амазиса а служив не без слави.

— Чи ти той сам, під котрим Єгиптияни побідили на Кипрі?

— Той сам.

— Чогож ти приїхав до Перзиї?

— Слава твого імени, о Камбізесе, і бажане, щоби тобі присьвятити мій меч і мої досьвіди, привели мене сюди.

— Більше нічого? Кажи щиро і памятай, що за одну одиієсеньку брехню наложиш головою. Ми Перзи понимаємо правдолюбивість инакше як ви Греки!

— Та й я ненавиджу брехнї, хоч би лиш того, що она для мене яко викривлене і занидїнє природного, то єсть правди, єсть некрасною.

— То говори!

— Правда, що й ще щось третого привело мене до Перзиї, але то хотів би я сказати тобі пізнїйше. Тото третє єсть щось дуже важного і треба би нам богато часу, щоби о тім поговорити; але нинї....

— Як раз нинї хотів би я щось нового почути. Ідь зі мною на лови! Ти як-раз в пору прийшов, бо нїколи не треба менї так було розривки, як саме тепер.

— Поїду охотно з тобою, скоро ти...

— Королеви не ставить ся нїяких условий! Умієш полювати?

— Я убив не одного льва в лібійскій пустини.

— Ну, то їдь зі мною!

Королеви на згадку о ловах як би сил прибуло і він пустив ся виходити із сьвітлиці, коли Гістаспес кинув ся ему знову до ніг і знявши руки в гору відозвав ся: Має же мій син, має же твій брат невинно гинути? На душу твого батька, котрий бувало називав мене найвірнїйшим своїм приятелем, заклинаю тебе, щоби ти вислухав отсего благородного чужинця!

Камбізес пристанув. Чоло наморщило ся ему знову, голос став грізний а з очий посипали ся нїби искри; коли підняв руку до чужинця і крикнув до него: Говори, що знаєш; але памятай собі, що кождим словом неправди виповідаєш вирок смерти на себе самого!

Фанес вислухав его спокійно і сказав поклонивши ся чемно: Перед сонцем і моїм королем не може нїчо укрити ся. Як же міг би бідний чоловік затаїти правду перед самим сонцем? Сей благородний старець каже, що я можу певно доказати невинність твого брата, а я можу лиш мати надію і бажати, щоби менї щось так великого і красного удало ся. Як би и не було, то боги дозволили менї викрити слїд, котрий чей зможе кинути нове сьвітло на вчерашні подїї. Суди сам, чи я занадто сьміло робив собі надію і чи занадто скоро набрав підозріня; але памятай завсїгди на то, що моя воля, тобі служити, була щира і що моя помилка, як би я завів ся, заслугує на вибачене; памятай на то, що нема нічого певного на сьвіті і що кождий як раз то, що уважає дуже імовірним, називає звичайно нехибним.

— Говориш добре і твоїми словами пригадуєш менї... А щез би! Говори, а не довго! На дворі пси уїдають!

— Я був ще в Єгипті, коли там приїхало було твоє посольство, щоби забрати Нітетіс до Перзиї. В домі моєї знатної і вельми славної краянки і приятельки Родописи познакомив ся я з Крезусом і его сином, підчас коли я твого брата і его приятелїв лиш здалека видів. Мимо того пригадую собі дуже красне лице королївского молодця, бо коли я був пізнїйше в Самосї в робітни великого різьбаря Теодороса, пізнав я зараз его черти знову....

— То ти зійшов ся з ним на Самосї?

— Нї! Але Теодорос украсив голову бога сонця, котрого Алькмеоніди замовили для нової сьвятинї в Дельфі, чертами твого брата, які вірно вбили ся ему в память.

— Твоє оповіданє якось зачинає бути не конче подібне до правди. Як же можна зробити так вірну чиюсь подобизну, коли не має ся лиця перед собою?

— Теодорос доказав тої штуки, а коли хочеш переконати ся, то він тобі другий образ твого брата....

— Менї того не треба. Говори дальше!

— В дорозї сюди, котру я завдяки твому великому батькови відбув в незвичайно короткім часї, зміняючи конї при кождій четвертій мили...

— А тобі хто позволив яко чужинцеви ужавати почтових коний?

— Перепустка виставлена синови Крезуса, котра случайно дістала ся в моє посїданє, коли Ґиґес, щоби уратувати менї моє житє змусив мене заміняти мою одіж за его.

— Лідиєць перехитрить лиса, Сириєць Лїдийця, а Йонець їх обох — замуркотів король і перший раз усьміхнув ся: Крезус розповідав менї о тій історії. — Бідний Крезус! — При тім лице короля захмурилось знову і

нувати. Вітер повіс искри поза ріку і запалив дальші сторони міста. Навіть і висячий міст став горіти. Зараз як лиш зачало горіти найбільше промислове передмістє Гуль, поїхали з міста сикавки, але не могли дати ради; огонь перекинув ся на західні части міста, де найбільше приватних домів. Підчас пожару стали ще й злодії рабувати доми. При заході сонця, коли наспіли сторожі пожарні з сусідних міст, удало ся наконець пожар спинити і придушити. Здогад, мов би то Ірляндці прихильні Бурам підпалили місто, єсть зовсім неоправданий.

— **Померли:** О. Володимир Каратницкий, парох в Григорові коло Монастириск, дня 19 с. м., в 38 ім році житя; — Розалія з Винницких Мигуливичева, жена пенс. учителя, дня 21 с. м. в Чайковичах.

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цінах:

1. Книга довжників	. . . аркуш по	5	сот.
2. Замкненя місячні . . .	„ „	5	„
3. Інвентар довжників	. „ „	5	„
4. „ вкладників	. „ „	5	„
5. „ уділів	„ „	5	„
6. Книга головна	„ „	5	„
7. „ ліквідацийна	. „ „	5	„
8. „ вкладок щадничих	„ „	6	„
9. „ уділів членьских	„ „	5	„

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзі кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10, І. поверх.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелізниць державних** оповіщує: „Видаванє знижених білетів поворотних зі Львова (дворець головний) і зі стациї Львів-Клепарів до Янова. — Почавши від 1. мая до 15. вересня 1900, буде видавати ся щоденно знижені білети поворотні з Львова (дворець головний) взглядно зі стациї Львів-Клепарів до Янова, по 1 кор. 64 сот. за II. клясу, а 82 сот. за III. клясу, подібно як заведені вже такі білети для їзди в неділї і сьвята. — Згадані білети мають стійність на один день і управняють до їзди у будні дни, в напрямі до Янова виключно поїздом ч.: 3255, відходячим зі Львова о годині 3·15 по полудни, а до повороту з Янова того самого дня поїздом ч.: 3256, відходячим о год. 8·09 вечером. — В неділї і сьвята будуть видавані такі білети і дальше через цілий рік, з важностию для їзди в напрямі до Янова всіми поїздами особовими, а для їзди поворотної того самого дня поїздами ч.: 3256 і 3258, відходячими з Янова о 7·16, взглядно 8·09 вечером.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 30 цьвітня. Wiener Ztg. оголошує скликанє ради державної на день 8 мая.

Гаґа 30 цьвітня. Бурске посольство виїздить дня 4 мая з Амстердаму до Африки. Др. Лейдс і Міллер лишать ся в Европі.

Вашинґтон 30 цьвітня. В сенаті раджено над внесеньм о уявленє симпатий Бурам. Ухвали не було ніякої, бо палата була неповна.

Варрентон 30 цьвітня. Бури стріляли вчера з кількох точок на анґлїйский табор. Відповідала їм анґлїйска артилерия. Анґлїйцї не мали ніяких страт.

Капштадт 30 цьвітня. Заряджено на всякий случай держати в поготівли всі шпиталі. Недужих поперено шено на кораблї.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год.

Зі Львова

посп. відходить	особ. відходить	
		День
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Козови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Сколього, Лавочного від 1/7 до 15/9.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від 1/7 до 15/9 в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 10/9 в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 30/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 30/9.
	3·20	„ Зимноводи від 7/5 до 10/9.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·26	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·50	„ Янова від 1/6 до 15/9 в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача, Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави рускої
	7·20	„ Тернополя з гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підзамча
	7·47	„ Янова від 1/10 до 30/4 1900 включно
	8·35	„ „ „ 1/5 „ 31/5 і від 16/9 до 30/9.
	9·11	„ „ „ 1/6 „ 15/9 в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

посп. приходить	особ. приходить	
		День
	6·10	З Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·40	„ Янова (головний дворець)
	7·55	„ Лавочного „ „
	7·44	„ Тернополя на Підзамче
	8·05	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	9·—	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·15	„ Ярослава. Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·01	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова. Відня
	1·40	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від 1/7 до 15/9.
1·50		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля
		Ніч
	12·10	З Сколього, Калуша, Борислава
12·30		„ Черновець, Букарешту
2·16		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·05	„ Підволочиск на Підзамче
	3·30	„ „ „ гол. дворець
	6·—	„ Кракова, Відня, Самбора, Сянока
	6·10	„ „ „ „ Хирова
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Козови
	7·58	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в неділю і сьвята
	8·15	„ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 16/8 до 10/9.
	8·30	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що день
8·45		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·21	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·55	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·10	„ Іцкан, Козови, Підвисокого
	10·08	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·25	„ „ на гол. дворець
	10·30	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

він зловив ся рукою за чоло, щоби розтерти на нїм зморщки, а Атинець говорив дальше: Я їхав без перешкоди, аж ось нині рано о першій годині по півночи задержала мене дивна подія.

Король став слухати уважнїйше оповіданя Грека; але все-таки пригадав чужинцеви, котрому трудно було говорити по перски, щоби спішив ся.

— Ми були — говорив той дальше — межи послїдною а передпослїдною стациєю перед Вавилоном і мали надію доїхати до міста зі сходом сонця. Мені прийшла на гадку моя бурлива минувшість, а моя душа переповнена горем і згадкою на невідомщені злочини не могла знайти в снї спокою, підчас коли египетский старик побіч мене заколисаний одностайним голосом дзвіночків на упряжи та заєдно однаковим тупотом коний і шумом филь Евфрату, заснув і спав спокійно. Ніч була чудово красна і тиха. Сьвітло місяця осьвічало дорогу і разом зі сьвітлом зьвізд робило нїби день з ночи. Цїлу годину не стрічали ми анї ніякого воза, анї ніякого подорожного або їздця; ціле населенє з околиції було, як нам казали, у Вавилоні, на торжестві твоїх уродин, щоби там подивляти твій двір і уживати з твоєї щедрости. Наконець дав ся почути якийсь неправильний тупіт коня і голос дзвіночків, а за кілька хвиль чув я виразно як хтось кликав на поміч. Зважившись борзо спонукав я перского слугу, котрий їхав верхом коло мене, щоби він зліз; я сів на его коня, наказав візникови, що віз моїх невільників, щоби скорійше поганяв мули, поправив собі штилет і меч, щоби їх було легко добути, потиснув в коня і пігнав в ту сторону, звідки хтось щораз голоснійше кликав на поміч. Я ще не уїхав був і минути, коли моїм очам представив ся страшний вид. Трох якихсь опришків стягнули з коня молодця, що мав на собі білу одежу магів, приголомшили его ударами і як-раз коли я опинив ся коло них, хотїли кидати свою жертву до Евфрату, котрий в тім місци пливе саме попід пальми і фіґові дерева, котрими обсаджений гостинець. Рішившись борзо закричав вєллиньским криком воєнним, від котрого вже неодин ворог задрожав і кинув ся на убийників, котрі труслило як всї люди з такого накорінка пустились втїкати, скоро побачили, що один з розрубаною головою повалив ся на землю. Я вже не гнав за ними, лиш схилив ся над тяжко зраненого молодця. Як же я перепудив ся, коли менї здавало ся, що я пізнав в нїм твого брата Бартю! Та же то були тї самі черти лиця, які я видів в Навкратесї і в робітни Теодора, то були....

— Предивне диво! — перебив Ґістаспес оповідачеви.

— Може аж надто предивне, щоби можна повірити — докинув Камбізес. — Стережись Еллине і не забувай, що моя рука далеко сягає! Я прикажу розслїдити, чи то правда, що ти говориш!

— Я привик — сказав на то Атинець кланяючись низенько — держати ся науки мудрого Піттаґораса, котрого слава і до тебе може дійшла і завсїгди, заким що скажу питати ся себе, чи не буду опісля того жалувати.

— То звучить красно і мудро; але, на Мітру, я знав людину, що імя того учителя нераз повтаряла а в своїх дїлах показала ся найвірнїйшою ученицею Анґрамаін'юса. Ти знаєш ту зрадницю, котру ще нинї як ту їдовиту змию має земля задушити.

— Чи вибачиш менї — спитав Фанес, котрий добачив той глубокий біль, який пробивав ся в чертах короля, — коли я тобі скажу инше мудре слово нашого великого учителя?

— Кажи!

— Всяке добро можна так само борзо стратити, як его набути; длятого зноси терпеливо свою судьбу, коли боги спослали тобі горе. Не нарікай знеохочений, а памятай на то, що боги не накладають на нїкого більшого тягару, як він може двигати. Коли маєш в серци рану, то не дотикай ся єї так само як болючого ока. На біль душі суть лиш два лїки: Надія і терпеливість.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Кревхецкий

Оповіщене.

Загальні Збори членів повітового товариства задаткового в Бережанах відбудуть ся дня **14-го мая 1900** р. о годині 11-ій перед полуднем в льокали повітового товариства задаткового з слідуючим порядком дневним:

1. Справоздане Дирекциї з діяльности і рахунків за рік 1899.
2. Внесене на уділене Дирекциї абсолюториї з діяльности і рахунків за рік 1899.
3. Внесене що-до розділу зиску за рік 1899.
4. Вибір двох членів надзираючої ради на місце з черги уступаючих.
5. Евентуальні внесеня членів.

Бережани, 27-го цьвітня 1900.

Предсідатель: *О. Т. Кордуба.* Секретар: *К. Трачевский.*

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).